

„Nézd, hogy szeretik egymást”

Életige

„Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.” (Jn 20,21)

5

Az **Evangélium hirdetése** akkor lesz hatékony, ha az élet tanúságtételén alapul, mint az első keresztyének esetében, akik elmondhatták: „**Azt hirdetjük nektek, amit hallottunk, amit saját szemünkkel láttunk...**” Akkor lesz hatékony, ha rólunk is elmondható lesz majd, mint róluk: „**Nézd, hogy szeretik egymást, készek az életüket adni egymásért**”. Akkor lesz hatékony, ha konkrét módon éljük a szeretetet. Úgy, hogy adunk; hogy válaszolunk a szükségét szenvedőknek. Úgy, hogy képesek vagyunk ételt, ruhát vagy otthont adni annak, akinek nincs; barátságot annak, aki magányos vagy reményvesztett; támaszt annak, aki próbatételekkel küzd.

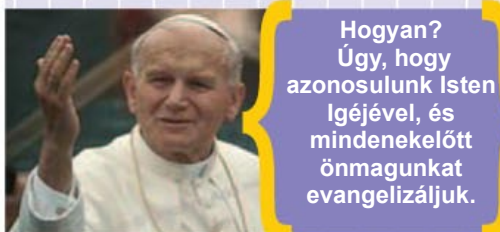
Ha így élünk, Jézus vonzerejéről tesszünk tanúságot a világban, és másik Krisztussá válva hozzájárulunk ahhoz, hogy műve folytatódjék.

Jézust azért küldte az Atya, hogy mindenkit kiengeszteljen Istennel, és hogy helyreállítsa az emberiség egységét.

Most tanítványain a sor, hogy

Ahhoz, hogy teljesítsük ezt az Úrtól kapott küldetést, szükséges, hogy **Ő éljen bennünk.**

Hogyan? Úgy, hogy azonosulunk Isten Igéjével, és mindeneelőtt önmagunkat evangelizáljuk.

Olyan kötelesség ez, amit **II. János Pál** "új evangelizációnak" nevezett. Így írt erről: „**Az Igéből táplálkozni, hogy evangelizációs küldetésünk során az 'Ige szolgái' legyünk, bizonyosan elsődleges feladat az új évezred kezdetén**”. Hiszen „**csak Krisztus szeretet-törvénye és a Szentlélek fénye által átalakult ember képes arra, hogy mások szívében és elméjében, saját környezetében, nemzetében vagy a világban igazi megtérést váltson ki**”.

Ma már nem elégségesek a szavak. „**A mai ember inkább a tanúságtevőket hallgatja meg, mint a tanítókat - mondta VI. Pál -, ha pedig meghallgatja a tanítókat, az azért van, mert előtte tanúságot tettek.**”

Ha így élünk, műve folytatódik.

Történt egyszer, hogy...

Egy vasárnap elmentünk egy plébániára, hogy segítsünk elkészíteni az ebédet néhány hajléktalanak, akik ide jöttek, mert ünnepnapokon a népi konyhák zárva voltak. Azzal indultunk neki, hogy egy jó cselekedetet hajtsunk végre, de bizonyosan nem gondoltuk volna, hogy egy ilyen különleges és megható tapasztalat lesz. Úgy gondoltuk, hogy csak segédkezünk, és felszolgálunk és semmi több. Megterítettük az asztalt és elkezdtek jönni a vendégeink, akiknek felszolgáltuk az ebédet, és akikkel együtt étkeztünk. Rögtön észrevettük, hogy más helyzet állt elő, mint amit vártunk.

A hajléktalanok érdekes személyeknek tűntek, mindegyiknek megvolt a maga története. Sok mindenről beszélgettünk velük, meghallgattuk véleményeiket és tapasztalataikat. Ami a legjobban megérintett minket, az a történeteik voltak. Egyikük elmesélte az egész életét, amíg a másik vidám pohárköszöntőkbe fogott, és viccelődött velünk. A végén azzal az érzéssel tértünk haza, hogy az sok szeretetet kaptunk tőlük. Az a kis jócselekedet, amivel indultunk, sok mosollyal lett megjutalmazva.

Padovai „Gyerekek az egységért” csoport (Olaszország)